

IK HEB LANG GEDACHT DAT IK HET ZELF ZOCHT

*Hoe ik ontsnapte aan de erfenis van mijn vader en de
belofte aan mijn overleden moeder inlost.*

VOORWOORD

Kijk even naar de voorkant van dit boek. Naar de vrouw met de sigaret. Naar haar ogen die wegstijgen van de camera, naar een plek waar niemand haar pijn kon zien.

Dat is Wendy. Mijn moeder. Ze was twintig jaar toen die foto werd genomen. Ze had net de hel overleefd en ze deed haar verhaal in de *Joepie* met maar één reden: mij beschermen. Ze sprak de zin uit die mijn hele leven zou achtervolgen en uiteindelijk zou redden: *"Hij moet nooit meer meemaken wat ik heb meegemaakt."*

Jarenlang heb ik gefaald in die belofte. Ik heb precies meegemaakt wat zij vreesde, en erger. Ik heb mezelf bijna vernietigd met naalden, agressie en haat. Ik dacht, net als zij, dat ik het zelf zocht.

Maar dit boek is het bewijs dat het verhaal daar niet eindigt. Dit boek is geen aanklacht. Het is geen slachtofferschap. Het is een overwinning.

Ik heb dit geschreven voor de jongen die ik was, die dacht dat hij niets waard was. Ik heb dit geschreven voor elke vrouw die nu in de situatie van mijn moeder zit. En ik heb dit geschreven voor haar.

Want mama, als je dit zou kunnen lezen, zou je zien: het is gelukt. We hebben gewonnen.

Ludovic Paronetto *Mechelen, 2025*

Inhoudstabel:

Deel 1: De Hel & Het Trauma

- **Hoofdstuk 1:** 8 JUNI 1994: MAMA'S SCHREEUW IN JOEPIE NR. 23
- **Hoofdstuk 2:** GEBOREN IN DE HEL (DECEMBER 1991)
- **Hoofdstuk 3:** VAKANTIES BIJ OMA (4-9 JAAR)
- **Hoofdstuk 4:** DE VLUCHT: VAN VIRTUELE WERELD NAAR CHEMISCHE HEL (12-19 JAAR)
- **Hoofdstuk 5:** DE LANGE STRIJD & HET GLAS DAT MOEST BREKEN (12-18 JAAR)
- **Hoofdstuk 6:** 9 SEPTEMBER 2010: DE STILTE NA DE STORM
- **Hoofdstuk 7:** DE VERLOREN BELOFTE & DE TERUGKEER NAAR DE HEL (19 JAAR)

Deel 2: De Bodem & De Ommakeer

- **Hoofdstuk 8:** STANDBOUW: VLUCHTEN OVER DE GRENS
- **Hoofdstuk 9:** CLEAN WORDEN: DE STILTE NA HET FEEST
- **Hoofdstuk 10:** JEUGDLIEFDE & HET MONSTER IN DE SPIEGEL
- **Hoofdstuk 11:** OOG IN OOG MET DE DUIVEL (VLUCHT NAAR WALLONIË)
- **Hoofdstuk 12:** HET VONNIS & DE VLOEK VAN DE NAAM PARONETTO

Deel 3: De Klim (Cybersecurity)

- **Hoofdstuk 13:** DE GOUDEN KOOI & HET WONDERKIND
- **Hoofdstuk 14:** LIMBURG: VERRAAD, VERBOUWINGEN & HET EXAMEN IN DE STORM
- **Hoofdstuk 15:** DE VAL, DE TWIJFEL & DE TREIN NAAR ANTWERPEN

Deel 4: De Terugval (Emotioneel) & De Echte Redding

- **Hoofdstuk 16:** DE "I LOVE YOU", DE WRAAK & DE ONDERBUREN
- **Hoofdstuk 17:** DE SCHOOLVRIENDIN, HET NOOIT-BESTAANDE KIND & DE KANKER
- **Hoofdstuk 18:** DE REDDING: MIJN HUIDIGE VRIENDIN
- **Hoofdstuk 19:** DE AFREKENING: DE E-MAIL & DE DEFINITIEVE KEUZE
- **Hoofdstuk 20:** HET IS NU AAN ONS

■ Wendy (20) werd jarenlang mishandeld in haar relatie

Ze ontmoette hem in een dancing. Hij leek het einde. Haar droomjongen. Goed, hij had een agressief verleden. Maar ze zou hem wel veranderen. Binnen drie maanden woonden ze samen. Het bleek een pijnlijke vergissing.

Wendy was twaalf toen haar ouders uit elkaar gingen. Ze woonde afwisselend bij haar moeder en vader. Ze ontmoette hem toen ze zeventien was. 'In een dancing. Hij was negentien. Ik was meteen gek op hem. We begonnen een relatie.'

Da's snel.

Tja, zoiets gebeurt gewoon in een dancing. Je danst met een jongen en je hebt iets met elkaar. Als je jong bent, en je hebt wat op, dan gebeurt zoiets gewoon. Je gaat niet naar een diskoteek om alleen een colaatje te drinken. Drie maanden later zijn we gaan samenwonen. Ik had misschien eerst met m'n ouders moeten praten, maar dat heb ik niet gedaan. Ik ben zonder boe of ba bij hem ingetrokken. Ik voelde me veel vrijer bij hem. Hij stelde me trouwens voor de keuze: of we gingen samenwonen, of het was uit tussen ons.

Vond je niet dat hij je voor een onmogelijke keuze stelde?

Nu wel, maar toen dacht ik daar niet zo over na. Ik was namelijk heel verliefd. Ik kon m'n vriend gewoon geen minuut missen. Na school ging ik altijd eerst bij hem langs, en dan pas naar huis. Na een tijdje ging ik zelfs niet meer naar school maar bleef ik de hele dag bij hem.

'Als ze me een tijdje niet zien in het vluchthuis, denken ze meteen het ergste. Terwijl dat juist een teken is dat het goed met me gaat. Als ik vaak kom, wil dat juist zeggen dat ik iemand nodig heb om mee te praten'

Voor ik met hem ging samenwonen, had zijn moeder me nog gewaarschuwd. Ze zei dat haar zoon agressief was, dat hij zelfs haar sloeg. Maar ik geloofde haar niet. Ik dacht: bij mij zal hij wel veranderen. Daar zorg ik wel voor.

'Ik heb lang gedacht dat ik het zelf gezocht heb'

Ik had hem wel eens op een telefoonhokje zien beuken toen zijn vrienden hem een streek hadden geleverd. Maar hij liet mij met rust dus ik schonk er verder niet teveel aandacht aan.

Maar toen we een paar maanden samenwoonden, is hij ook mij beginnen slaan. Ik dacht eerst dat het door de drank kwam. Hij gebruikte het geld dat ik van m'n grootvader had gekregen - zelf werkte hij niet, daar had hij geen zin in - om bingo te spelen en te drinken. Hij kwam steeds vaker dronken thuis. Maar het kwam niet alleen van de drank. Hij sloeg me ook wanneer hij geen geld had en niet op café kon gaan.

Die eerste klap moet hard aangekomen zijn.

Die was meteen raak. Hij had daarna m'n kleren uit de kast gehaald en met een aansteker in brand gestoken. Hij was helemaal buiten zichzelf.

Begin je dan niet vreselijk te twijfelen aan je relatie?

In het begin zei hij altijd dat het een vergissing was, dat hij me nooit meer zou slaan. Ik gaf hem dan het voordeel van de twijfel want heel diep in m'n hart hield ik nog steeds van hem. Maar het slaan hield nooit meer op.

Hij sloeg niet alleen met zijn vuisten, hij sloeg met alles wat hij in zijn handen kreeg. Asbakken, vazen. Toen ik zwanger van hem was, trakte hij soms in m'n buik. Hij sloeg me ook op straat, 's avonds wanneer niemand het zag en wanneer we ruzie hadden, tot ik op de grond zakte en niet meer overeind kon. Daar liet hij me dan achter. Een half uurtje later kwam hij terug en lag huilend in m'n armen. Hij huil-

de vaak wanneer hij me geslagen had. Hij zei dat hij gewoon niet wist wat hij deed. Ik trapte daar iedere keer weer in. Ik hoopte altijd maar dat het in de toekomst beter zou gaan.

'HIJ PRAATTE ENKEL MET Z'N VUISTEN'

Kon je zijn uitbarstingen zien aankomen of vertoefde je voortdurend in een ondraaglijke onzekerheid?

Hij begon meestal eerst ruzie te stoken, want hij moest altijd een reden hebben om me te slaan. Hij sloeg ook wanneer hij ruzie had gehad met zijn ouders of met z'n vrienden in het café. Hij werkte zijn frustraties altijd op mij uit.

Dingen uitpraten deed hij niet.

Nee. Hij praatte met zijn vuisten. Hij sloeg me vaak uit machteloosheid. Wanneer ik hem betrapt met mijn vriendin - ik heb haar vaak in m'n bed gevonden - stond hij altijd met zijn mond vol tanden en begon hij te slaan. Hij kon zich niet met woorden verdedigen; hij deed het met zijn knuisten.

En als hij praatte, praatte hij altijd alles goed. Toen zijn moeder een keer een gebroken neus had, zei hij dat ze zich gestoten had.

Nooit de neiging gehad om het keukennmes te pakken?

Ik heb één keer teruggeslagen. Maar toen sloeg hij nog harder. Dat heb ik dus nooit meer geprobeerd.

Je was overgeleverd aan de willekeur van zijn agressie.

Wanneer ik hem thuis hoorde komen met z'n brommer, begon ik al te beven. Want hij sloeg zelfs m'n zoontje. Een baby'tje moet iedere vier uur gevoerd worden, maar hij kon er niet tegen dat hij 's nachts wakker werd gemaakt en dan gaf hij het kind een klap.

Als je al zo'n afschuwelijke relatie hebt, waarom begin je dan aan een kind?

Ik heb nooit de pil genomen. Dat mocht ik niet van m'n moeder. Ik denk omdat ze dacht dat ik dan niet te jong met een jongen naar bed zou gaan. Toen ik met m'n vriend ging samenwonen, hadden we het ook niet zo breed, dus ik dacht er niet aan om geld uit te geven aan de pil. Ik had ook nooit gedacht dat hij z'n kind zou slaan. Hij zei altijd dat het beter zou gaan, als we eenmaal zouden verhuizen, als we een kind zouden hebben.

Heeft hij je ook seksueel misbruikt?

Wanneer ik geen zin had om met hem te vrijen, doofde hij zijn sigarettepeuken

op m'n lichaam uit. Soms bleef een vriend van hem een nachtje slapen; die viel me dan lastig wanneer hij zag dat mijn vriend sliep. Toen ik hem dat een keer vertelde, zei hij dat ik niet zo moest zeuren, dat zijn vriend hem duizend frank had gegeven om mij te mogen bepotelen.

Hebben ze op school nooit wat gemerkt van je ellende?

Daar ben ik niet lang nadat ik ben gaan samenwonen van af gegaan. Ik mocht van mijn vriend niet meer naar school. Hij dacht dat ik daar met andere jongens aanpakte. Hij was afschuwelijk jaloers. Als ik met één van z'n vrienden praatte, dacht hij meteen dat ik iets met die jongen had. Wanneer ik een avond zonder hem was uitgeweest, dacht hij dat ik met andere jongens naar bed was geweest; als hij ze tegenkwam zou hij ze wel in elkaar slaan. Maar het was altijd ik die de klappen kreeg.

'FAMILIE EN VRIENDINNEN MOCHT IK NIET MEER ZIEN'

Hij ging gebukt onder een misplaatst macho-gevoel.

Ik heb hem wel eens naar een psychiater verwezen. Maar dan zei hij: denk je dat ik gek ben?

En de burens?

Mijn broer woonde in het huis naast ons. Maar die durfde niets zeggen. Hij was bang van m'n vriend. Ik mocht van hem mijn familie trouwens niet zien. Ik mocht zelfs geen vriendinnen hebben. Ik heb met al m'n schoolvriendinnen moeten breken.

Ben je ooit naar de politie gestapt?

Daar ben ik af en toe geweest. Maar wanneer ik dan vroeg of ze me nergens heen konden brengen, zeiden ze: wij zijn geen taxiërs, kun je niet bij je familie te-

recht? Een andere keer zeiden ze dat ik door de dokter maar een verklaring moest laten tekenen. Maar daar had ik niet zoveel vertrouwen in. Ik ben een keer naar het ziekenhuis geweest; ik dacht dat ik een paar ribben had gebroken. Maar de arts die me onderzocht vond mijn verwondingen niet ernstig genoeg om ze op papier te zetten. Ik wist niet wat ik hoorde. Moest ik me dan eerst laten doodslaan?

Hoe lang heb je in die hel geleefd?

Drie jaar. De laatste maanden sloeg hij me elke dag. Ik heb toen drie weken met een gezwollen oog rondgelopen. Hij wilde de wond de eerste avond nog opensnijden. Bij bokseurs doen ze dat ook altijd, zei hij. Ik ben toen naar de huisarts geweest. Maar ik heb hem nooit de waarheid durven vertellen. Ik verzon altijd maar wat. Wanneer m'n benen blauw zagen, was ik van de trap gevallen.

Waarom verzweg je alles?

Ik weet het niet. Ik was bang... Mijn ouders wisten dat ik geslagen werd. Mijn vader is me een paar keer komen halen, hij wou dat ik bij hem kwam wonen, maar ik wilde niet. Mijn vader heeft nooit begrepen dat ik bij m'n vriend bleef. Maar ik had iets van: ik ben zelf verantwoordelijk voor m'n leven. Ik heb het zelf gezocht, ik moet anderen niet opzaden met m'n problemen. Ik wou het zelf oplossen. Mijn vader krijgt nog altijd tranen in zijn ogen als hij me ziet. Als hij denkt aan wat zijn dochter allemaal is aangedaan.

'ZELFS MIJN FAMILIE WAS BANG'

Je hebt nooit hulp gezocht?

Als je een baby hebt, loop je niet zo maar de straat op. Ik ben een paar keer weggelopen, bij z'n zus blijven slapen, maar de volgende ochtend wist ik gewoon niet waar ik heen moest - zo goed was de relatie met m'n ouders nu ook weer niet - en ben ik maar weer teruggegaan. Ik kon af en toe ook bij een ex-vriendin van mijn vriend terecht. Hij had ooit, uit wraak omdat ze het had uitgemaakt, de ruiten van haar appartement stuk gegooid en haar ouders lastig gevallen. Daarom heb ik het ook misschien pas zo laat uitgemaakt met hem. Ik was bang dat hij bij mijn ouders hetzelfde zou doen.

En dus ging je iedere keer maar terug?

Dat heeft m'n familie me vaak verweten. Maar ze waren zelf allemaal bang van hem. Ze beseften heel goed dat hij nergens voor terugdeinst.

En het vluchthuis?

Ik wist niet eens dat zo iets bestond. Dat

→ wist ik pas toen ik een keer bij het OCMW kwam - we leefden van het bestaansminimum - en ik plotseling begon te huilen. Toen ze vroegen wat er scheelde, heb ik alles verteld. Ze vertelden me dat er vluchthuizen bestonden. Ik had er nog nooit van gehoord. Een uur later ben ik erheen gevluht. M'n zontje en wat kleren in een buggy gepropt, naar m'n vader gegaan en die heeft ons naar het vluchthuis gebracht. Daar ben ik wel even geschrokken. Er bleek een wachtlijst te zijn van meisjes en vrouwen die mishandeld zijn. Maar ik voelde me wel verschrikkelijk opgelucht. Eindelijk had ik mensen gevonden met wie ik m'n tranen kon delen.

Als je eerder van die opvangmogelijkheden had gehoord, was je dan eerder vertrokken of hield angst je in een wurggreep?

Ik was bang dat hij me iets zou aandoen, maar ik weet zeker dat ik dan eerder bij hem was weggegaan. Angst zou me niet gestopt hebben. Ik ben tenslotte nog altijd bang. Ik woon nu een jaar alleen, en hij laat me nog steeds niet met rust. Hij stuurt me soms een brief, waarin hij belooft dat hij zich voortaan fatsoenlijk zal gedragen en dat mijn zontje niet zonder vader kan. Maar ik wil hem nooit meer zien. Af en toe zoekt hij me op - mijn adres weet hij via het gerecht. Als hij aan de deur belt, weet ik dat hij het is want mijn vrienden bellen altijd in een afgesproken kode. Ik bel gewoon de politie als mijn ex-vriend voor de deur staat. Maar als je belt, duurt het twintig minuten voor ze bij je zijn. Terwijl als je verkeerd geparkeerd staat, ze er altijd als de kippen bij zijn. De politie heeft me gezegd dat ik moet opendoen en hem aan het lijntje moet houden tot ze er zijn. Ze begrijpen niet dat met zo'n jongen gewoon niet te praten valt.

Ik ben nog steeds bang. Als de bel gaat, begin ik gewoon te beven en word ik bleek. Zelfs als er op dat moment bezoek bij me is. Vorige week zag ik 'm nog over straat lopen. Ik ben toen naar het vluchthuis gered. Ik durfde niet meer naar huis. Ik gaf de huissleutel aan één van de mensen van het vluchthuis, of ze niet even wilden kijken of hij echt niet in m'n appartement was.

WRAAK OP ANDERE JONGENS

Kun je geen straatverbod afdwingen?

Daarvoor moet hij eerst voor de rechter verschijnen. Ik heb klacht tegen hem neergelegd. Ik weet niet wanneer de zaak voor komt, dat duurt misschien nog een hele tijd. De politie heeft 'm wel eens een keer opgepikt en gezegd dat hij niet meer in de straat mag komen waar het vluchthuis gevestigd is.

Heb je vertrouwen in een

rechtvaardige rechtsgang?

Ik heb een paar brieven van mijn ex-vriend in handen waarin hij toegeeft dat hij mij en mijn zontje mishandeld heeft. Waarin hij schrijft dat hij geen goede vader is geweest. Daar klamp ik me dan maar aan vast.

In hoeverre hebben deze ellendige jaren je getekend?

Ik heb me een tijdje gewroken op andere jongens. Wanneer ik uitging, deed ik of ik geïnteresseerd was in een jongen maar eigenlijk speelde ik met zijn voeten, want wanneer hij me dan een dag later belde, liet ik hem als een baksteen vallen. Ik heb me een hele tijd gevoelloos gedragen. Ik heb nu een vriend die ik wat meer vertrouw. Maar ik heb hem gezegd dat als hij me één keer slaat of bedreigt, dat hij dan kan vertrekken.

Als ik ruzie heb met iemand, dan begin ik direct te huilen en loop ik weg. Dat heb ik ook als ik jongens zie vechten in een dancing. Dan trekt mijn eigen leven weer als een film voor m'n geest. Twee weken geleden kwam ik een vriendin tegen, ze liet haar benen zien, ze zagen helemaal blauw. Ik heb haar meteen voor een intake-gesprek naar het vluchthuis verwezen. Als ik een meisje ontmoet met problemen, leef ik verschrikkelijk met haar mee. Ik ben bijna meer bezorgd om haar welzijn dan om mezelf.

Mijn zontje is nu twee-en-een-half. Hij wordt 's nachts soms wenend wakker. Als ik met een vriendin zit te stoelen, dan moet hij altijd huilen en begint hij met z'n handjes op m'n vriendin te slaan. Dan komt hij huilend naar mij toe, zo van: *mama, mama*. Soms bonst hij met z'n hoofdje tegen de muur, zomaar, of begint hij te bijten of te trappen met z'n voetjes.

Heb jij ooit iets gehad van: mijn vriend kan het ook niet helpen, want hij heeft zelf een ongelukkige

jeugd gehad?

Hij heeft me verteld dat zijn vader zijn moeder ook sloeg en dat ze ook uit elkaar zijn gegaan...

Ekskuseert zijn gebroken verleden in jouw ogen zijn gewelddadige gedrag?

Als jouw vader je moeder slaat, wil dat nog niet zeggen dat jij dat bij je vriendin ook moet doen. Het zou je juist moeten motiveren om het anders te doen. Ik ben bang dat mijn ex-vriend zijn agressieve gedrag nooit zal afleren. Hij heeft drie broers en die zijn allemaal even agressief. Het zit in de familie, denk ik.

Valt de samenleving iets te verwijzen? Te weinig voorlichting op school?

Op school krijg je handwerk. Ze kunnen je beter meer over de samenleving informeren, over relaties. Waarschuwen voor de lichtzinnigheid waarmee koppels tegenwoordig uit elkaar gaan. Toen m'n ouders uit elkaar gingen, ben ik begonnen uitgaan. Ik bleef steeds langer weg. En als het m'n vader niet zinde, ging ik gewoon een tijdje bij m'n moeder wonen. Als ze niet uit elkaar waren gegaan, als ik nog een thuis had gehad, had ik wellicht nooit zo onbezonnen met die jongen aangepapt en nooit nu met jou in een vluchthuis zitten praten. ♦

NFO

Ben je zelf het slachtoffer van mishandeling, neem dan contact op met de Stichting Vrouwen tegen Mishandeling, Kloosterstraat 5, 2000 Antwerpen, tel. 03/233.54.35. Zij kunnen je doorverwijzen naar een Centrum voor Slachtofferhulp, vluchthuis of opvangcentrum in je buurt.

HOOFDSTUK 1

8 JUNI 1994: MAMA'S SCHREEUW IN JOEPIE NR. 23

De foto is korrelig, gedrukt op het goedkope, glanzende papier van een tienerblad dat al lang niet meer bestaat. Maar de blik is scherp. Vlijmscherp.

Er zit een jonge vrouw op de rand van een bed. Ze houdt een sigaret vast in haar rechterhand, de rook kringelt omhoog en vervaagt tegen de grijze achtergrond. Haar ogen kijken niet in de lens. Ze kijken dwars door de pagina heen, naar een plek die niemand anders kan zien. Een plek waar angst regeert. Ze ziet eruit alsof ze de wereld op haar schouders draagt, maar ze is amper twintig jaar oud.

Twintig.

Als ik nu naar die foto kijk, zie ik een kind. Een meisje nog. Maar de titel boven haar hoofd laat geen ruimte voor jeugdige onschuld. De letters schreeuwen het uit in

vette, zwarte inkt:

"IK HEB LANG GEDACHT DAT IK HET ZELF ZOCHT."

Onderaan de pagina, als een wanhopige voetnoot bij een leven dat al voorbij leek voordat het goed en wel begonnen was, staat de zin die mijn leven zou definiëren. De zin die de brandstof zou worden voor alles wat ik ben, alles wat ik heb gedaan en alles wat ik ooit zal schrijven:

"Hij moet nooit meer meemaken wat ik heb meegemaakt."

De 'hij' in die zin, dat ben ik. Ik was precies twee jaar en zes maanden oud toen mijn

moeder, Wendy Marcelis, deze woorden sprak tegen een journalist van de *Joepie*. Het was 8 juni 1994. Nummer 23.

Ik wist het toen nog niet. Hoe kon ik ook? Ik was een peuter die de wereld nog moest ontdekken, levend in de kleine, benauwde ruimte van ons bestaan. Ik wist niet dat de buitenwereld mijn moeder kende als het slachtoffer uit het weekblad. Ik wist niet dat er duizenden meisjes in hun slaapkamer dit artikel lazen en rilden bij haar verhaal.

Ik wist alleen wat ik voelde. Ik wist dat mama vaak huilde. Het was geen snikken, maar een zacht, constant verdriet dat als mist in onze kamer hing. Ik wist dat als ze me oppakte, ze me vasthield met een intensiteit die pijn deed. Ze klemde me tegen zich aan alsof de zwaartekracht elk moment kon wegvallen en ik de ruimte in zou zweven als ze me losliet. Ze hield me vast alsof ik haar enige anker was in een storm die nooit ging liggen.

Dit boek begint niet bij mij. Het begint bij haar. Dit is haar verhaal. Letterlijk. Woord voor